

MĂNĂSTIREA SFINȚII TREI IERARHI

Tic terminase de mult de numărat și se uita în urmă după Mădălina care venea înfrigurată în urma lui.

- 43, 44, 45...Tic, câte ai găsit?

- Nu spun! Tu ai fost cu ideea să le numărăm, așa că numără până la capăt.

- Ia stai, Tic vino repede... mai repede, mai repede, ai văzut și tu? Mădălina era din ce în ce mai emoționată.

Aici se cuvine să întrerupem puțin conversația celor doi și să precizăm că Tic și Mădălina se aflau împreună cu părinții Mădălinei de două zile la Iași, capitala Moldovei, și că această vizită anuală avea drept motiv hramul Sfintei Mănăstiri Sfinții Trei Ierarhi pe 30 ianuarie. Pentru Mădălina nu exista loc mai plin de povești ca Sfânta Mănăstire. Iubea zidurile de piatră, dantelăria exterioară – era convinsă că sculptorii primiseră ajutor de la Măicuța Domnului, altfel nu era cu puțință să explice frumusețea aceea extraordinară. Pictura, mozaicurile interioare, candelabrele, scaunele domnești și arhieresti, icoanele, toate i se păreau uimitoare și încerca să-și imagineze mereu și mereu pe meșterii aplecați asupra lucrului lor, adânciți în muncă și rugăciune. Așa a auzit ea de la un călugăr bătrân de la mănăstire că fără rugăciune nu se poate face nimic.

Ca în fiecare an, părinții Mădălinei împreună cu alți credincioși cereau voie părintelui stareț să curețe biserica după Sfânta Liturghie. Mănăstirea era mică, călugării puțini, credincioșii puzderie. Era o bucurie pentru ei să dea o mână de ajutor. Dar și mai mare bucurie era pentru Tic și Mădălina, căci aveau timp să cerceteze în voie biserica și curtea mănăstirii. Cum treaba lor era să strângă hârtiile și alte mizerii de prin curte, care între noi fie vorba erau inexistente – căci cine ar fi îndrăznit să arunce ceva pe jos?! – Tic și Mădălina aveau timp să umble în voie și Mădălina venise cu propunerea să numere discurile solare de pe brâul exterior. Nici un disc nu era identic cu celălalt și era un joc foarte plăcut să descoperi bogăția

aceea de forme. Erau motive florale, cercuri concentrice, spirale, figuri geometrice și în timp ce număra, Mădălinei îi trecură prin cap o grămadă de idei. De exemplu, ar fi putut să-l provoace pe Tic la o întrecere cine poate desena din memorie cele mai multe discuri. Sau cine poate să deseneze mai multe motive noi. Sau să găsească cel mai frumos disc – deși aici avea îndoieli că ar putea stabili care e mai frumos. Toate era extraordinare. Dacă ea ar locui în Iași, pfi, aici și-ar petrece tot timpul: să fi fost numai motivele de piatră de pe zidurile exterioare și ar fi fost de-ajuns.

Așa se explică faptul că Mădălina abia cu numărul pe când Tic terminase de mult. De unul din discurile de piatră atârna legat de o sfornică un sul minuscul. Acesta era motivul emoției de mai înainte.

-Mădălina, nu e nimic pentru noi, o certă Tic superior. Poate a pus cineva un pomelnic, nu avem voie să ne băgăm noi nasul aici.

-Pomelnic?! Aici?! Pomelnicul se dă la preot nu se agață de biserică.

-Ei, asta-i. Poate a fost cineva care nu a îndrăznit să se ducă la preot sau să intre în biserică. A scris omul ce avea pe suflet și a agățat sulul cât mai aproape de altar. Doar vezi că suntem în apropierea altarului.

-Asta e o prostie. Nu așa se fac lucrurile. Hai să citim, mor de curiozitate.

-Stai! Ce faci?! Nu ai voie. Dacă un tânăr a lăsat aici un mesaj pentru iubita lui? ”Draga mea, la discul solar cu motivul trifoiului cu patru foi am lăsat un mesaj pentru tine”.

-Ai înnebunit? În secolul 21, răvaș pe zidurile bisericii? Tânărul tău are la dispoziție telefon, SMS, email, facebook și mai știu eu ce să comunice cu iubita lui.

-Eu aș lăsa aici un răvaș pentru iubita mea. E infinit mai romantic. Gândește-te cum tânăra noastră caută cu înfrigurare trifoiul cu patru foi, cum se umple de toată frumusețea asta de aici...

-Tic, eu citesc. Tu poți să pui răvașe pe biserici câte vrei, eu sunt hotărâtă. La urma urmei suntem copii. Nu te poți aștepta de la noi să nu fim curioși. Cine a pus aici mesajul trebuia să se gândească la asta.

Cu aceste vorbe soarta micului bilet fusese pecetluită, iar Tic îi dădu dreptate Mădălinei. Dacă va scrie vreodată pentru viitoare lui iubită un astfel de mesaj, atunci îl va scrie codat. Ceea ce presupune că el și iubita lui vor avea un cod. Să nu uite să-l inventeze. Hm... ar putea să-l inventeze de pe-acum și să-l probeze cu Mădălina. Da, vară-sa era numai bună pentru așa ceva.

Cu mâinile înghețate de frig Mădălina desfăcu biletul: ”7147. În curând voi descuia. Te aștept.”

-E, acum ce mai spui? Întrebă Tic triumfător. Am avut dreptate! Ca de fiecare dată am avut dreptate! Pune-l imediat la loc. În curând va veni cineva să-l caute.

-Cu ce ai avut dreptate? N-ai avut dreptate cu nimic. Nu e un bilet de dragoste, e o aiureală. Nu înseamnă nimic, dar absolut nimic. Cu ultimul ”nimic” Mădălinei îi dădură lacrimile. Era convinsă că era în pragul unui mister grozav și misterul se dovedise...nimic. Cu inima grea puse biletul la loc și se îndreptă spre pridvor. Deasupra lui pisania voievodului Vasile Lupu păzea de veacuri intrarea.

Și totuși biletul nu-i dădea pace. Ce să însemne ”7147” sau ” În curând voi descuia”? Ora la care va fi descuiat ceva? Dar ce? Și ce oră e asta? Era clar că era vorba de o întâlnire de vreme ce biletul conținea și acel ”Te aștept”. Oricât nu i-ar fi plăcut să recunoască, Tic avea dreptate. Sigur, nu era vorba de o întâlnire de dragoste. Dar oricum o întâlnire.

-Mădălina, ați terminat de curățat curtea? Uite aici gălețile, du-le te rog Părintelui Marcu, știe el ce să facă cu ele. Mama Mădălinei dispăru înapoi în biserică.

-Doamne-ajută, Părinte Marcu, salută respectuos Mădălina. Mama m-a trimis cu gălețile astea două.

-Doamne-ajută Mădălina, mulțumesc frumos. Și îți mai mulțumesc pentru ceea ce faceți voi aici. Mare plată veți avea. Iar eu trag nădejde că Bunul Dumnezeu are să vă răsplătească și aici nu numai dincolo.

-Părinte Marcu, întrebă brusc Mădălina, ce înseamnă 7147?

-Fiica mea, tare mă miră că știi de 7147. Este anul sfințirii Sfintei Noastre Biserici. Anul vechi, așa cum îl scriau străbunii noștri, numărat de la Facerea Lumii. Este trecut și în pisanie, deasupra intrării, doar că e în slavonă. Tare mă miră că ai reușit să-l citești. Cunoști literele chirilice?

-Anul sfințirii? Adică 1639 de la Nașterea Domnului Hristos? 1639 de pe vremea domnitorului Vasile Lupu?

-Sigur Mădălina, începu să râdă părintele. Nu știu să fie vreun 1639 de pe vremea lui Ștefan cel Mare sau Petru Rareș.

-Sigur, sigur, își dădu seama Mădălina de greșeală. Doar că... ceva nu înțeleg. Mulțumesc frumos Părinte Marcu, vom trece mai târziu pe la chilie să ne luăm rămas bun. Încă înainte de a termina de salutat, Mădălina o luă la fugă prin curte să-l caute pe Tic.

-Tic, ceva este la mijloc. Simt eu asta. Un bilet cu anul sfințirii Bisericii și un mesaj fără înțeles. Aici se ascunde ceva. Îți spun eu. Doar că nu am nici o idee ce.

-Poate e un bilet de dragoste din 1639. Un tânăr e gata să-și descuie inima pentru iubita lui și o fi pus omul data să știe iubita de când o așteaptă. Crezi că o mai așteaptă și azi? începu Tic să râdă.

-Tic, nu ești serios. Mai bine ai căuta o soluție ca mine.

-Soluție la ce? Când îți intră ție ceva în cap... Era vorba că facem niște fotografii... Știi, pentru băieții din clubul de istorie. E atâta istorie aici: ctitorii, marele domnitor Vasile Lupu cu doamna lui Tudosca, Sinodul din 1642, apoi mormintele domnitorilor Dimitrie Cantemir și Alexandru Ioan Cuza, Proclamația Eteriei, incendiul din 1888, noii ctitori-restauratori Regele Carol I și regina Elisabeta...

- Propun să începem cu pisania, îi tăie Mădălina avântul.

-Faptul că pe pisanie e anul 7147 nu are firește nici o legătură cu biletul găsit, sau? întrebă Tic ironic.

Ironic sau nu, Tic fu nevoit la scurt timp după discuție să recunoască că totuși intuiția Mădălinei nu dăduse greș. Mărind obiectivul aparatului de fotografiat Tic descoperi cu uimire că pe rama pisaniei, în partea superioară se afla un sul de hârtie de dimensiuni minuscule, identic ca formă și mărime cu cel anterior. Mădălina făcu descoperirea aproape concomitent cu Tic, doar că acum lucrurile nu mai erau atât de simple. Pisania cu rama ei cu tot se afla la o înălțime de 5-6 metri.

Tic se uită la Mădălina, Mădălina se uită la Tic. Treaba nu era chiar imposibilă, dar să ceri de la călugări o scară atât de lungă, să traversezi cu ea curtea, să o fixezi în dreptul intrării era ca și cum ai fi strigat în gura mare că te afli în fața unui mare mister. Ceea ce era, firește, de neconceput.

-Am o idee.. începu Tic timid. Ce-ar fi să curățăm pisania de praf?

-În ianuarie?!

-Atunci de zăpadă, de apă, de cenușă, frunze, ceață, ce știi eu? Ceva trebuie să fie de curățat și în ianuarie, răspunse Tic supărat.

Oricât ar părea de incredibil, cei doi reușiră să-i convingă pe cei mari că pisania merita și ea o înnoire de primăvară, mă rog, de iarnă, dar după iarnă, vine primăvara, nu-i așa?

Tic și Mădălina deschiseseră biletul de cum se urcaseră pe scară. Nici acesta nu era cu mult mai lung decât primul: "1866. Ziua e aproape. Continuă,,.

-Asta ce mai e? Un răvaș apocaliptic? Ce zi e aproape?

-O fi tot tânărul nostru care așteaptă ziua întâlnirii, încercă Tic să glumească.

-Tic, adică tu tot mai crezi că biletele astea nu înseamnă nimic? Este absolut evident că e o legătură între ele. Și la fel de evident că ele au o semnificație precisă. Gândește-te: ambele bilete încep cu un an, căci în cazul celui de-al doilea bilet avem de-a face cu un număr - 1866 – care poate fi identificat ușor ca an calendaristic, de exemplu anul urcării pe tron al primului rege al României Carol I de Hohenzolern. Apoi ambele bilete conțin, cum să-i spun, un fel de informații-instrucțiuni: ”În curând voi deschide” și ”Ziua e aproape”. Iar încheierea este și ea identică: odată ”Te aștept” – ceea ce presupune că destinatarul trebuie să devină activ, adică să ajungă la locul întâlnirii, iar în al doilea bilet acel ”Continuă” înseamnă că destinatarul trebuie să ”facă” ceva, să ”continue” ceva deja început... Este o legătură și încă una foarte puternică...

Tic nu o mai asculta pe Mădălina. O idee încolțise în mintea lui, mai mult un sfert de gând de care nu apucase să devină conștient din cauza torentului de vorbe... Ceva din spusele ei chemase în el ceva, dar ce? Ce spusese Mădălina? Două bilete identice... Ani calendaristici... Informații ... De-odată se luminează la față. Știa acum.

-Mădălina, 1866 e anul suirii pe tron a regelui Carol I de România ai spus. Ia gândește-te unde am găsit al doilea bilet.

-Deasupra pisaniei, răspunse Mădălina automat fără să înțeleagă unde vrea să ajungă Tic.

-Corect. Și ce conține pisania?

-Anul sfințirii Bisericii - 1639 adică 7147 răspunse din nou docilă Mădălina.

-Corect. Și unde am găsit noi anul 7147? În primul bilet, răspunse tot Tic în locul Mădălinei. Deci, primul bilet conține o informație, iar în apropierea acelei informații găsim al doilea bilet.

Ușor, ușor începu să se facă lumină și în mintea Mădălinei.

-Adică 7147 nu e o informație temporală... ci una spațială, ea indică locul unde se află noi instrucțiuni.

-Bine spus instrucțiuni. Dacă ne gândim acum la cel ce-al doilea bilet și aplicăm aceeași logică, rezultă că 1866 nu reprezintă anul ci locul unde ...

Nu îndrăzni să termine fraza. Ar fi fost prea frumos să mai fie și un al treilea bilet. Curajul acesta îl avusese în schimb Mădălina:

-...unde se află un nou bilet. Tic, nu recunosc des chestia asta, dar ești genial... măcar că nu la fel de genial ca mine, continuă Mădălina murmurând să nu o audă Tic.

-Ei, nu ne rămâne decât să căutăm unde s-ar afla locul cu nume de cod ”1866”.

-Dar este foarte simplu: pictura interioară conține și figurile celor doi noi ctitori ai Bisericii, regele Carol și regina Elisabeta care au înnoit și înveșmântat acest loc în sec. XIX. Acolo trebuie să căutăm.

Până să ajungă în Biserică cei doi copii căpătără certitudinea că vor găsi noi instrucțiuni. Nu se întrebau la ce ar fi fost bune, cine era autorul și cui erau destinate. Deocamdată erau mulțumiți să facă parte din acest joc sau ce o fi fost el.

Firida unde era ascuns cel de-al treilea sul, identic cu primele două se afla, așa cum intuiseră cei doi copii la picioarele regelui Carol. Era o mică crăpătură în tencuiala peretelui. Ca și celelalte două bilete anterioare și acesta avea trei părți: ”1975. Atenție la sunet. Fii pregătit!,,

-Așa... începu Tic. Cei doi aveau pe bună dreptate senzația că înțeleg ceva din conținutul biletului.

-1975... Unde e în această mănăstire 1975?

Doar că lucrurile păreau să se complice. Nici Dimitrie Cantemir, nici Alexandru Ioan Cuza, nici regele Carol ca să nu mai vorbim de domnitorul Vasile Lupu nu aveau nimic de-a face cu anul 1975. Mănăstirea era veche, biserica, obiectele de cult la fel... 1975 nu făcea pur și simplu parte din acel loc...

-Știi tu să fi avut loc o nouă renovare a bisericii în 1975? întrebă Tic fără să aștepte prea mult un răspuns de la Mădălina.

-E anul în care s-a născut tata...

-Grozav ne ajută informația asta...

-Tic, știi și eu că nu ne ajută... dar încerc să înțeleg. 1975 era în plină perioadă comunistă. Ți-i poți imagina pe comuniști că veneau să renoveze biserici? În plin ateism științific? Erai bucuros dacă nu veneau să demoleze biserica... de renovat nici nu putea fi vorba...

Din nou avu Tic senzația că o urmă de gând era gata să răsară cu răspunsul mult așteptat. Și tot Mădălina cu vorbăria ei era de vină. Avea nevoie de câteva momente să se gândească în liniște. Era sigur că undeva, cuminte, pitită printre neuroni și sinapse se afla soluția.

-Mădălina, ai dreptate. Poate că nu e vorba de un nou ctitor sau de o renovare. Poate e ceva ce s-a întâmplat atunci, ceva grav, ceva ce a zguduit puternic credincioșii.

-Știu! Hai la Părintele Marcu. Dacă s-a întâmplat atunci ceva, el trebuie să știe.

-Dragii mei, încep Părintele Marcu să le vorbească celor doi, de ce vă interesează pe voi tocmai anul 1975? Sunt ani de care nimeni din generația mea nu vrea să-și mai aducă aminte. Cu greu vă puteți voi imagina teroarea acelor timpuri. Erau ani în care puteai să faci ani grei de pușcărie numai pentru faptul că erai credincios și fiu al Bisericii. Dragii mei, lecția istoriei ne învață că libertatea de aici începe: de la credință. Când nu-l mai poți mărturisi pe domnul nostru Iisus Hristos și tot Adevărul pe care ni l-a lăsat, dar tot Adevărul, până la ultima virgulă, din momentul acela nu mai există libertate... Ne stau mărturie anii aceia groaznici... dar și Sfinții Mucenici uriași pe care ni i-a dat Dumnezeu tot atunci... Mă întrebați dacă s-a întâmplat ceva atunci? Da, s-a întâmplat. Sunt lucruri triste. Mănăstirea nu mai funcționa de mult, comuniștii nu puteau să sufere Sfânta Liturghie și au alungat călugării. Dar bieții credincioși încă mai găseau alinare la moaștele Sfântului Vasile cel Mare, moaște aduse tot de domnitorul Vasile Lupu la scurt timp după moaștele Sfintei Parascheva. Veneau aici și se închinau, mai spuneau Sfântului ce au pe suflet... și să nu credeți că Sfântul îi lăsa fără ajutor. Altfel cum ar mai fi venit? Și nici asta n-au putut să suporte comuniștii. Așa că în '75 au luat Sfintele Moaște cu racla în care se aflau și duse au fost. Nimeni n-a știut unde. Eu însă cred că Sfântul îi ajuta în continuare pe oameni, chiar așa ascuns cum era. Iar Dumnezeu s-a îndurat de noi și la scurt timp după '89 Sfântul s-a întors acasă prin strădaniile Înalt Prea Sfințitului Daniel, mitropolitul de-atunci al Moldovei și Bucovinei.

Multă vreme după întâlnirea cu Părintele Marcu, Tic și Mădălina nu îndrăzniră să se miște. Știau acum unde se afla următorul bilet – unde altundeva decât sub racla care adăpostea Sfintele Moaște, dar parcă nu mai aveau puterea să caute. Iar spre nenorocirea lor în curte îi așteptau părinții, venise vremea să plece cu toții la masă. Știau însă că vor reveni a doua zi și mai știau că îi așteaptă o noapte albă cu întrebări, enigme, mesaje încâlcite, certuri, împunsături...

-Mădălina, am ocolit până acum întrebările cu adevărat importante: ce transmit de fapt biletele, cine le scrie și cine le citește...

-Păi de citit, le citim noi...

-Le citim noi, dar nu nouă ne sunt adresate. Gândește-te. Avem până acum trei bilete cu aceeași structură. Am stabilit deja că fiecare bilet începe cu un indiciu unde se află următorul. Rămân doar acele mesaje foarte scurte care nu par să aibă nici o noimă. Mai întâi ”În curând voi descuia. Te aștept.”, apoi ” Ziua e aproape. Continuă” și ultimul ”Atenție la sunet. Fii pregătit!,, Sunt, cum le-ai numit? - instrucțiuni, eu le-aș spune mai bine comenzi, comenzi scurte și categorice. Cineva îi spune altcuiva că în curând va descuia – nu știm ce - și că destinatarul acestor comenzi trebuie să acorde o atenție sporită unui anumit sunet. Ce legătură poate să fie între ceva încuiat și sunet? Încuiat ... și sunet, Mădălina, ce sinonime pentru sunet cunoști?

-Hm... stai să mă gândesc: zgomot, gălăgie, bubuitură, semnal sonor, alarmă...

-Încuiat – gălăgie, încuiat – semnal sonor, încuiat – alarmă... Tic se plimba prin cameră concentrat asupra cuvintelor.

-Alarmă! exclamă Tic deodată. Asta e! Mădălina, cred că am găsit. Ceva încuiat, un dulap, o cameră conțin de obicei ceva valoros, altfel nu ar avea rost să încui. Dar dacă e vorba de ceva foarte valoros? Atunci nu ajunge să încui, ai nevoie de sisteme suplimentare cum ar fi o alarmă. Știi ce cred ? Că autorul acestor bilete a pus la cale un furt pe care vrea să îl execute prin intermediul destinatarului. Comunicarea prin bilete indică fie faptul că autorul biletelor vrea să rămână necunoscut executantului, fie că el nu este de față. Dar această a doua variantă cade pentru că în primul bilet afirmă că el va fi de față și va descuia. Mădălina, îți dai seama de gravitatea acestor lucruri?

-Tic, cred că ai dreptate. Biletele conțin instrucțiuni precise și detalii despre cum se va desfășura furtul: executantului i se va facilita accesul la ceea ce urmează a fi furat, iar acesta trebuie să ia măsuri să nu declanșeze alarma. Este absolut esențial să aflăm conținutul următorului bilet de sub racla cu Moaștele Sfântului Vasile. Măine dimineață plecăm punct la 6 la Sfânta Liturghie. Ce bine că preoții călugări încep să slujească atât de devreme!

Oricâtă străduință ar fi depus cei doi să fie atenți la slujbă, frământările legate de bilete erau mai puternice. Cunoșteau acum și conținutul celui de-al patrulea bilet: ”7150. Meșteșugul Doamnei. La locul știut.” Calculaseră deja amândoi că anul 7150 de la Facerea Lumii este 1642 de la Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos, știau că în 1642 avusese loc, chiar aici, la mănăstire Sinodul organizat de domnitorul Vasile Lupu a cărui lucrare a fost Mărturisirea de credință ortodoxă răspândită apoi în întregul Răsărit. Sinodul avusese loc în Sala Gotică, pe vremea aceea trapeză a mănăstirii, locul unde acum se afla muzeul de obiecte religioase al mănăstirii. Valoarea pieselor din muzeu nu putea fi estimată. Erau acolo fragmente de frescă din pictură originală executată de iconari ruși, un tabloul votiv, reprezentând pe Vasile Lupu și familia sa, icoană împărătească a Sfinților Trei Ierarhi care împodobise inițial catapeteasma, acoperămintele de mormânt, un epitrahil brodat și două vase de argint aurit donate de însuși domnitorul Vasile Lupu, primele tipărituri realizate la Iași tot din bunăvoința domnului...

Acolo în Sala Gotică se afla fie un nou mesaj, fie... și varianta asta îi îngrozea pe amândoi, acolo avea să se ducă la bun sfârșit ceea ce autorul biletelor aștepta de la destinatarul lor... Orice ar fi fost furat din muzeu, fie și cea mai neînsemnată piesă, ar fi fost o pierdere inimaginabilă...

Pentru amândoi era clar ce era de făcut: să verifice dacă în Sala Gotică se afla un al cincilea bilet, iar dacă nu, să se asigure că toate exponatele din muzeu erau la locul lor... Muzeul însă nu era deschis, iar de curățenie se ocupa o firmă specializată din cauza pieselor foarte prețioase. Nu aveau deci nici un motiv să intre în Sala Gotică până la deschiderea muzeului.

-Crezi că ar trebui să cerem ajutor? îl întreabă Mădălina pe Tic. Este ceva ce nu-mi dă pace... dacă este într-adevăr vorba de un furt..., ei bine, biletele nu spun când va avea loc furtul...sau când a avut loc..., șopti Mădălina cu voce stinsă. Cum să-ți spun? Dacă autorul biletelor îi dă instrucțiuni altei persoane, e ciudat că totuși nu-i dă nici un fel de indicație cu privire la momentul furtului... amândoi am fost de acord că anii reprezintă de fapt locul următorului bilet cu instrucțiuni..., și apoi ar fi și culmea să pui la cale un furt și să-ți chemi complicele în anul cutare... În mod normal îi spui omului ziua cutare, ora cutare... ce să faci altfel complicele? Să stea tot anul la pândă?! În sfârșit..., ce alte informații mai conțin biletele? ”Te aștept”, ”Ziua e aproape”... și cam atât.

-Da, dar noi încă nu am găsit biletul numărul 5... Poate sunt acolo indicații. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că e vorba de un furt... ”Meșteșugul Doamnei”... Ce vrea să fie mai fie și asta? Meșteșug... ce meșteșuguri cunoști Mădălina?

-Păi... stai să mă gândesc... olărit, țesut, cusut, tâmplărie...

-Olărit, țesut, cusut..., repetă Tic ca un ecou. ”Meșteșugul Doamnei”... ce face o doamnă din toate astea, Mădălina?

-Adică cum ”o doamnă”? Aaa, vrei să spui ”o doamnă” din ”Meșteșugul Doamnei”,...Păi nu prea multe, dacă ”o doamnă” se referă la Doamna Voievodului Vasile Lupu, adică la Doamna Tudosca, atunci e vorba de țesut, cusut, lucruri pe care le poți face în palat...

-Asta e, dădu Tic verdictul... Ultimul bilet se referă la acoperămintele de mormânt expuse în Sala Gotică, conform tradiției acestea au fost brodate de Doamna Tudosca. Mădălina, eu cred, adică nu cred, sunt sigur că e vorba de broderiile astea... Valoarea lor e imensă: vechimea, mâinile care le-au cusut, tradiția bizantină pentru care stau mărturie... Cred că e timpul să cerem ajutor, Mădălina... Biletele din biserică, mesajele, informațiile pe care le-am cules până acum... toate au fost o joacă de copil... dar acum e vorba de ceva foarte serios... cine pune la cale așa ceva poate fi foarte periculos...

-Dar cine ne va crede, Tic? Noi suntem niște copiii, nu vom convinge pe nimeni... Și apoi am mai avut noi inițiative care s-au terminat prost. Îți amintești ce am pățit la Cetatea Neamțului?

-Și totuși ne vor crede. Hai la părintele Marcu. El ne-a ajutat întotdeauna.

Oricât de incredibilă era povestea celor doi, părintele Marcu îi ascultă cu atenție clătinând din când în când din cap a aprobare. Intuiția lui Tic fusese corectă. Nu numai că părintele îi lua în serios, dar venise și el cu noutăți uimitoare.

-Dragii mei, ceea ce îmi spuneți e grav, foarte grav chiar. Și mă duce cu gândul la o întâmplare de pe la începutul lui decembrie. Noi, călugării, ne-am cam supărat atunci... Și cred că are legătură cu povestea voastră. Dar mai întâi trebuie să ajungem de urgență în Sala Gotică.

Călugării din Sfânta Mănăstirea aveau propria lor cheie de la muzeu, așa încât, la scurt timp cei trei se aflau în incinta Sălii Gotice. A spune că au intrat e prea puțin, a năvăli e mai aproape de adevăr, iar dacă nu i-ar fi intimidat atmosfera rece și gravă, s-ar fi calcat unii pe alții pe picioare ca să ajungă mai repede la frumoasele broderii ale Doamnei Tudosca. Însă ele se aflau cumiți la locul lor, tăcute și bogate ca întotdeauna. Cei trei începură căutarea minuțioasă al celui de-al cincilea bilet...Dar oricât de conștiincioasă le-a fost căutarea – extinsă și la exponatele din jur – vitrina broderiilor ca și Sala Gotică nu păreau să știe nimic de vreun bilet cu instrucțiuni.

-Cred că e timpul să vă povestesc ce s-a întâmplat în decembrie, începu părintele Marcu. După cum știți, anul trecut în toamnă am primit aprobare să renovăm micile stricăciuni de pe fațada bisericii. De prin octombrie până la mijlocul lui decembrie biserica a fost înconjurată de schele. Am avut restauratori chiar și din străinătate, nu că noi n-am avea specialiști, da' eu cred că erau curioși să vadă asemenea ornamente pe o biserică... în sfârșit, cred că e clar că lucrările au fost foarte atent supravegheate, nici măcar noi, călugării nu aveam voie să urcăm pe schele. Și totuși... mai mulți călugări au văzut într-o seară, de fapt era noapte de-a binele, un individ urcat pe schele. La început s-au gândit că e unul din restauratori, dar omul nu avea la el nici o lanternă și era clar că încearcă să se strecoare neobservat. Părintele Anton a strigat de la geamul chiliei și individul s-a prăbușit în gol. Ne-am speriat de țipetele părintelui Anton și am ieșit cu toții afară. Ne-am gândit că omul a pășit ceva... dar când am ajuns la locul unde a căzut, nu am găsit pe nimeni... Dispărut fără urmă... Cum a reușit să fugă după o asemenea căzătură nu pot să înțeleg... După cum nu am putut înțelege niciodată ce căuta omul acolo... n-a fost furat nimic, n-a fost stricat nimic... dar partea interesantă abia acum vine: omul a fost văzut pe schele deasupra intrării, în dreptul pisaniei... adică acolo unde ați găsit voi al doilea bilet... Cine s-ar fi gândit că în loc să fure, necunoscutul a venit de fapt să lase ceva? Exact detaliul acesta mi-a dat de gândit când mi-ați povestit despre bilete. Așa cum pentru voi nu a fost ușor să recuperați biletul, tot la fel, pentru autorul biletului nu a fost ușor să-l pună acolo. Dar acum lucrurile se leagă. Cred că e timpul să mergem la poliție. Sala Gotică și mai ales broderiile Doamnei Tudosca trebuie supravegheate cu mare atenție și fără să atragem atenția.

Așteptarea devenise pentru Tic și Mădălina aproape imposibilă. Specialiștii instalaseră dispozitive suplimentare de supraveghere și urmăreau discret, de la distanță orice mișcare în Sala Gotică. Dar zilele treceau una după alta, identice și liniștite. Nici biletele pe care Tic și Mădălina le pusese la locul lor nu erau deranjate în locașurile lor de mâini complice necunoscutului de pe schelă. Să fi fost totul doar o închipuire a celor doi copiii dornici de aventură?

Părintele Anton intrase la părintele Marcu de ceva vreme și păreau să nu mai sfârșească lunga lor sfătuire. Tic și Mădălina se întrebau pentru ce îi chemase părintele Marcu, mai ales dacă știa că nu e liber. Dar nu după mult timp, părintele Marcu deschise ușa și îi invită înăuntru pe cei doi.

-Dragii mei, știu că vă întrebați pentru ce v-am chemat aici. Și mai știu că în sinea voastră sperați să fie noutăți despre furtul broderiilor. Și într-adevăr pentru asta v-am chemat aici. Iar faptul că putem înainta în misterul ăsta îl datorăm părintelui Anton. Părinte, vrei să le povestești tu copiilor despre ce e vorba?

-Ehe, dragii mei, am să fiu scurt. Acum două zile a venit la scaunul de spovedanie un credincios pe care l-am mai văzut până acum în Sfânta noastră Biserică. Ceea ce mi-a spus m-a umplut de mâhnire. Dar voi știți că nici un preot, niciodată, nu va spune ceea ce a auzit la Sfânta Taina a Mărturisirii. Pot spune un singur lucru: că i-am dat acestui om un canon despre care am nădejde că îl va duce la capăt spre mântuirea sufletului lui chinuit...

-Am să continui eu, interveni părintele Marcu peste părintele Anton. La scurt timp după ce părintele Anton s-a întors de la mărturisit, acest om a cerut să ia legătura cu poliția. Ei bine, copiii, pot să vă spun că ați avut dreptate. Acest om a recunoscut că era destinatarul biletelor găsite de voi. Totul a început, așa cum era de așteptat cu un... bilet care i-a fost lăsat de o persoană necunoscută în cartea de rugăciuni. La început i s-a părut un fel de joacă, dar mai târziu și-a dat seama că e pe punctul de a deveni un hoț. Pe scurt, i s-a cerut să respecte instrucțiunile de pe bilete și la un moment dat să sustragă dintr-un loc care îi va fi indicat printr-un bilet, un obiect care va precizat în același fel. Obiectul furat urma să-l depună... într-o sacoșă lângă vasele cu apă sfințită de la Mitropolie. Se pare că cel care a pus la cale furtul, spera să-l ducă la capăt fără a fi cunoscut de complicele său: pe la Mitropolie se perindă zilnic zeci și sute de oameni, astfel încât ar fi fost foarte ușor să recupereze o sacoșă oarecare lăsată într-o zonă cu mult trafic. Plata urma să se facă în același fel, într-o sacoșă în aceeași zonă. Recompensa era substanțială și până la urma exact asta l-a trezit pe omul nostru. I s-a făcut frică și s-a spovedit la Părintele Anton. Iar Părintele i-a spus că e o singură cale să se salveze: să împiedice cu orice preț furtul din muzeu. Așa încât omul nostru, cu ajutorul celor de la poliție, a dus la capăt instrucțiunile de pe bilete. Numai așa putea fi găsit creierul acestui plan. Și într-adevăr, la scurt timp după ce voi mi-ați povestit totul, după piciorul din stânga, spate al vitrinei cu broderii a apărut un nou bilet cu instrucțiuni detaliate. Într-un singur lucru v-ați înșelat: ceea ce urma a fi sustras nu erau broderiile Doamnei Tudosca, ci Cazania mitropolitului Varlaam al Moldovei, un exemplar din prima tipăritură moldovenească în românește. Firește, nu aceasta a fost lăsată într-o sacoșă la Mitropolie, asemenea cărți au nevoie de condiții speciale de conservare, altfel se degradează cu repeziciune. Dar până la momentul schimbului de sacoșe, poliția aflase deja cine e în spatele acestui plan: cu ajutorul camerelor ascunse, poliția identificase pe cel care, sub pretextul unui șiret descheiat la pantof, se aplecase în dreptul vitrinei cu broderiile Doamnei Tudosca ca să ascundă un bilet după piciorul din stânga, spate... Ei bine, cine s-ar fi gândit că un om atât de serios, e vorba de fostul contabil al muzeului Mănăstirii s-ar ocupa cu așa ceva?! Pasionat de carte veche, el avea copii după toate cheile din muzeu. Așa se explică cum a putut dezactiva alarma și deschide vitrina în care se afla Cazania... și totul în timpul zilei... în jurul prânzului când muzeul e mai mult gol, iar paznicii sunt la masă... Un singur lucru nu știa: că toate acțiunile lui sunt urmărite de camere minuscule de luat vederi care au fost montate după ce doi copii au găsit din întâmplare o parte din biletele prin care comunica cu complicele său...